

overksamhet med påföljd måhända att de närmaste mista sina utkomst-möjligheter, eller att det lilla egna hemmet spolieras, är gifvetvis ägnad att få en människa att reagera, ju mer dess bättre hon är. Här bör det allmänna komma till hjälp med ett understöd åt familjen, ett understöd som svarar emot den arbetsprestation, hvarmed den sjuke kunnat bidra till familjens försörjande, och bör detta understöd utgå, äfven om familjen ej skulle vara medellös.

På grund af hvad jag sålunda anfört hemställer jag vördsamt,

att Riksdagen ville ingå till Kungl. Maj:t med anhållan om att vissa åtgärder vidtagas för att kraftigt bekämpa och slutligen utrota spetälskesjukodmen i landet, såsom dels strängare föreskrifter angående de sjukas isolering och anstaltsvård, dels uppförande af ett sjukhus för spetälska i Dalarne och dels att internerad sjuk familjeförsörjare måtte beredas ett till familjen utgående understöd, svarande emot den förvärfsförmåga familjen går förlustig genom interneringen,

samt att Kungl. Maj:t efter skedd närmare utredning, ville ingå till Riksdagen med de förslag, hvar-till ärendet kan föranleda.

Stockholm den 26 januari 1912.

And. Pers.

Nr 71.

Af herr **Neiglick m. fl.**, om ökning af fonden för åstadkommande af bibanor inom västra delarna af Värmlands m. fl. län.

På framställning af Kungl. Maj:t till 1911 års Riksdag (Kungl. Maj:ts prop. Nr 96) beslöt Riksdagen bildandet af en lånefond af 5,000,000 kronor att afsättas under fem år från och med år 1912 med 1,000,000 kr. årligen, för att underlätta åstadkommandet af bibanor inom västra delarne af Värmlands, Kopparbergs och Jämtlands län samt delar af Bohuslän och Dalsland.

Kungl. Maj:ts framställning hvilade på den uppfattning att bygandet af de ifrågasatta bibanorna visserligen borde öfverlätas åt den enskilda företagsamheten men att med hänsyn till befolkningens ringa antal och i allmänhet mindre goda ekonomiska ställning det torde vara nödvändigt, att staten i detta fall för ändamålets snara vinnande kraftigare än vanligt understödde den enskilda företagsamheten. Med hänsyn härtill föreslogs jämväl såväl af Kungl. Maj:t som ock af enskild motionär, herr Fränckel, vissa lättnader i de bestämmelser som gälla för statslån ur den vanliga järnvägslånefonden. I de af Riksdagen för denna fond beslutade lånevillkoren ingingo äfven vissa lättnader.

Bland de bibanor, som ansågos böra ifrågakomma för ett tillfredsställande tillgodoseende af trakternas kommunikationsbehof, och som tillika tänktes skola utgöra en ersättning för södra inlandsbanan, omför-mälas i den kungl. propositionen följande:

Smedberg—Ed—Billingsfors.

Strömstad—Ed.

Billingsfors—Silbodal—Koppan—Ottebol.

Ottebol—Åmål.

Torsby—Hvitsand.

Edebäck—Vingängsjön.

Limedsforsen—Särna.

Ålfdalen—Vansjön.

Lillherdal—Sveg.

Enligt hvad vi inhemtat äro emellertid redan till Kungl. Maj:t ingifna ansökningar från tre järnvägsföretag om lån ur denna fond, till hvilka låns beviljande fonden icke förslår. Dessutom pågår i vissa trakter ett intresserat arbete för förverkligandet af jämväl andra af de här ofvan angifna bibanorna. Det har alltså redan nu visat sig, att den af 1911 års Riksdag beslutade fonden icke är tillräcklig för tillgodoseende af lånebehofvet åt vissa bibanor, hvilkas tillkomst eljes synes vara eller i den närmaste framtiden blifva betryggad.

Visserligen hafva vi oss bekant, att Kungl. Maj:t ägnar sitt lifliga intresse åt afhjälpan af de västra gränstrakternas kommunikationsbehof, men då vi sakna kännedom om, huruvida omständigheterna medgifva Kungl. Maj:t att till nu pågående Riksdag göra framställning om den ökning af ifrågavarande lånefond, som är oundgängligen nödig, därest de synnerligen angelägna kommunikationsbehof, som föranledde fondens bildande, skola kunna i afsevärd mån afhjälpas, tillåta vi oss hemställa om en ökning af fonden med 2,500,000 kronor.

Vi hemställa alltså,

att Riksdagen måtte:

dels besluta, att för att underlätta åstadkommandet af bibanor inom västra delarne af Värmlands, Kopparbergs och Jämtlands län samt delar af Bohuslän och Dalsland öka den för detta ändamål af 1911 års Riksdag beslutade lånefonden från 5,000,000 kronor till 7,500,000 kronor på det sätt att under fem år från och med år 1912 afsättas ytterligare 500,000 kronor årligen, dock så att belopp som ej blifvit till utgående under ett af dessa år anvisadt, må för ett efterföljande år af samma femårsperiod disponeras, med rätt för Kungl. Maj:t att från denna fond anvisa statslån till understödjande af nya, ännu ej påbörjade enskilda järnvägsanläggningar, om hvilka här är fråga;

dels för afsättning till berörda fond bevilja ett ytterligare anslag af 500,000 kronor för hvarterdera af åren 1912 och 1913;

dels ock besluta att de för åtnjutande af lån från ifrågavarande fond redan föreskrifna villkor och bestämmelser skola gälla äfven för lån ur den sålunda ökade fonden.

Stockholm den 26 januari 1912.

Sixten Neiglick.

Eric Hallin.

M. Lyckholm.

Joh. Larsson.

Knut Larsson.

Mauritz Hellberg.

Å. Ingeström.

K. A. Nilson.

F. Holmquist.

And. Pers.